

I Diskussionen deltog Fru Johanne Meyer, Hr. Overretssagfører E. Staal, Fru Berg-Nielsen, Frk. Meta Lazarus, Hr. Veksellerer Lamm, Fru Anna Nielsen og Hr. Willerup, som alle mente, at Forslaget burde være meget mere vidtrækkende, i alt Fald burde der kræves Valgbarhed for Kvinder.

Kun en eneste Modstander, en ung Mand, Hr. Carl Møller, fandt det baade sørgeligt og urigtigt at Kvinderne skulde drages ind i det offentlige Liv, og bad Forældre forbyde deres unge Døtre at deltage i politiske Møder. Endskønt enhver Modstander vil blive hørt med Ro i Kvindelig Fremskridtsforening, kunde Dirigenten, Frk. Fransiska Trier, dog ikke hindre, at de talrige unge Damer iblandt Tilhørerne brast i en hjertelig Latter over den unge Mands vistnok velmente Formaning.

Mandagen den 9de November afholder Kvindelig Fremskridtsforening Stiftelsesfest med Fællesmaaltid, Bal og talrige smaa Overraskelser. Vi haaber, at ikke et eneste Medlem vil undlade personlig at bringe Foreningen sin Lykønskning og medtage som Foræring sine Venner og et straalende Festhumør, vittige Taler og muntre Sange. — Billetter faas — se omstaaende Avertissement.

Brandesfesten,

som i Søndags satte de mange Sind i Bevægelse, vil ikke blive blot et Minde, men den vil ved alle de glødende Ord sætte nye Tanker i Bevægelse til Kamp for Menneskets Frihed. Troen paa Menneskets Ret til Aandsfrihed og Lys over Livet er vokset ved de manges forstaaende Glæde ved Festen.

Var Bordet med de 600 Gæster imponerende ved sin Pragt og Elegance, sine straalende Lys og endnu mere straalende glade Ansigter, saa gjorde Fakkeltøget med de tusinde Arbejdere, Studenter, Haandværkere og Handelsfolk et ligefrem gribende Indtryk.

I den stille, milde Oktobraften, efter

den regnfulde Dag, tog Faklernes brændende Blus med Musik, og Marsellaisen, sunget af de mange kraftige Stemmer, sig ud som et sikkert Varsel om Sejr for Lyset og Frihedens Magt over Mørke og Kulde.

Efter Talen fra Gaardspladsen og Georg Brandes's Svar fra Altanen samlede de talrige Gæster sig i den store Sal i Koncertpalæet, hvor Punschebollerne allerede var satte paa Bordet. Herman Trier med sin stærke Stemme tog Styret og ledede denne Del af Festen.

Morten Pontoppidan holdt her Fest-talen for Georg Brandes og sagde, at som ingen kunde færdes inden for det levende Kirkeliv uden at mødes med Grundtvig, saaledes kunde intet Menneske tage Del i Kultuslivet uden at mødes med Brandes og blive hans Skyldner, bevidst eller ubevidst, og i Virkeligheden var vi alle Brandesianere, men lad os ogsaa blive saa ærlige, at vi tilstaar det.

Georg Brandes, som imidlertid havde sat sig ned paa Bænken mellem Folket, talte derfra og ikke fra Tribunen. Bidende vittig begyndte han med at sige: At hvis det var her i København som i hin engelske By, der var belejret og hvor man lovede at ophæve Belejringen, hvis Byen vilde sende tre af sine ypperste Mænd til dem med Strikken om Halsen, saa troede B., at saa vilde han sikkert nok komme i Betragtning som en af de ypperste; ganske vist saa det lidt bedre ud for ham i Aften, men alligevel ansaa han dog kun Festen for en Demonstration, vi Danskes eneste Middel, fordi vor Ungdoms Kraft var os frastjaalet. Paa dette raabtes fra Masserne „Nej! Nej!“ og uendelige Ovationer for Brandes paafulgte. Sange blev afsungne. T. V. Holst talte paa Arbejdernes Vegne, og Herman Trier sluttede Talernes Række med en varm Tak paa Studentersamfundets Vegne, som skyldte Brandes saa uendelig meget.

Imidlertid dansedes og passieredes der i Salene ovenpaa af de mange Bordgæster, som selvfølgelig ikke kunde faa Plads i den store Sal, men overalt saa man Venner og Bekendte, glade og i oplivet Stemning; og

vi er vis paa, at hvor kritisk end den store Kritiker vil se paa denne Fest, saa maa han indrømme, her var mere end en Demonstration, her var baade Forstaaelse og Taknemlighed.

Værd at lægge Mærke til.

I Landsbyen Hillerslevovre paa Fyen nedsætter I. P. Sørensen sig fra 1. November d. A. som Sadelmager og Tapetserer, og hans Hustru nedsætter sig samtidig som Væverske.

The Womans Tribune i Washington har optaget Tanken om en almindelig aarlig Forsamlingsdag for Kvindebevægelsen, som Fru Johanne Meyer har foreslaaet. The Womans Tribune spørger, om dette Forslag vil blive sat paa Dagsordenen paa den næste internationale Kvindekongres.

Meddelelser.

Til Anonyme Brevskrivere.

Vi maa atter gentage, at „Hvad vi vil“ ikke kan optage anonyme Artikler. Den ærede Indsender af „Svar til Fru Rosalie“ bedes om fuldstændig Navn og Adresse eller om en personlig Samtale.

Redaktionen.

Onsdagen den 4de November, Aften Kl. 8 $\frac{1}{2}$, holder Fru Johanne Meyer Foredrag om „Fortsættelsesasylernes Betydning for Kommuneskolens Børn“ i Socialdemokratisk Vælgerforening, Korsgade 49.

Folkeshøjskolen i København. Vi henleder Opmærksomheden paa, at Skolens Aabningsmøde, i Følge nedenstaaende Annonce, finder Sted paa Søndag Kl. 2 i Bocks Lokale, Linnésgade 25. Professor Høffding og Forstander Pontoppidan vil tale.

1)

En Moder.

Af Fru Rosalie.

Op og ned, op og ned! Den samme Marsch fra Vinduet til Kakkellovnen. Saaledes havde hun gaaet hver Eftermiddag i Tusmørket i sine egne Tanker, der ligesom en Karussel stadig drejede rundt og rundt uden Begyndelse og uden Ende. Saa alene hun følte sig! Hvorfor mon hun var mere ene end andre? Bar hun eller Gustav Skyld for, at det var saaledes? Naar hun skulde være oprigtig, kunde hun ikke frikende sig selv. Hvorfor kunde hun tale med alle andre f. Ex., kun ikke med sin Mand? Havde hun noget paa Hjerte, der gik over de rent daglige nødvendige Ord, saa valgte hun altid et Tidspunkt til at sige det, naar der var andre til Stede. Gustav bar sig, maaské ubevidst, lige saadan ad. Hun, hans Hustru, forbavsedes ofte ved i

Trediemands Nærværelse at høre ham udtale Tanker, som hun aldrig havde tænkt, han ejede. Han paa sin Side kunde undertiden sætte et overrasket, halvt ironisk Ansigt op, naar hun vovede sig frem med en eller anden selvstændig, maaské ofte for dristig, ikke altid helt overlagt Mening. Hun gad nok ogsaa vide, om alle Mænd kun betragtede deres Hjem som et Sted, hvor de baade legemligt og aandeligt kunde iføre sig deres Slobrok og Tøfler, og saa for Resten slet ikke bekymre sig om, hvad Slags Liv Hustruen førte, om hun var glad eller bedrøvet, tilfreds eller længselsfuld. Eller var hendes Mand maaské netop saaledes, fordi hun ikke bar ham den rette Sympati og Forstaaelse i Møde? For det gjorde hun ikke, og hun var heller ikke overbærende med hans Fejl og Mangler, som hun maalte med et skarpt, kritisk Øje. Det var vel ikke sjældent, at hun tænkte at komme ham i Møde med Kærlighed, naar han træt af Dagens Arbejde kom hjem, men saa havde han altid noget ved sig, der slog en Laas for hendes Mund, og de venlige Ord døde paa hendes Læber eller blev

til ganske trivielle Bemærkninger. De havde aldrig noget at tale sammen om, og ofte sad de Timer igennem stumme, han med en Cigar og hun med sit Sytøj. Der var ingen Ting, der forbandt dem. Det manglede, det! det! —

Da, der var det igen, denne Tanke, der pinte hende saa meget; denne Længsel efter et Barn! Det havde ført dem sammen, om noget havde kunnet, eller maaské tjernet ham endnu mer fra hende, for han holdt ikke af Børn; men saa var i det mindste hun bleven lykkelig. For et Barn, gaves der noget større i Verden end at eje et Barn! Hun syntes hun havde været Moder, allerede den Gang, hun selv var Barn og legede med Dukker.

Det var en Slægtsejendommelighed, næsten en Arv, der var gaaet fra Moder til Datter, denne store Kærlighed og Længsel efter Børn. Hun huskede sin Moder, hos hvem denne Følelse var i den Grad fremherskende, at den ikke levnedes Plads i hendes Hjerte for noget andet, end hvad der angik hendes Børn; mens hun var uden Medlidenhed, ligegyldig og kold mod alle fremmede,